

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE MEMBRIS ECCLE-||SIAE MILITANTIS,|| TRIBVS LIBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XIX. Non esse propriè votum promissionem, quæ fit in Baptismo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53880)

CAPVT XIX.

*Non esse propriè votum promissionem, quæ fit in
Baptismo.*

SEQVITVR ordine quinta pars disputationis, in qua refellenda est sententia Lutheri & Caluini, quod promissio, quæ fit in Baptismo, votū propriè dici debeat. Sunt autem quædam antea prænotanda. PRIMVM est, quæstionem esse inter Theologos, num res à Deo imperatæ sub votum propriè cadere possint. Quidam enim id negant, vt S. Thomas, & S. Bonauentura in 4. dist. 38. Alij verò affirmant, vt recentiores quidam, Dominicus à Soto lib. 7. de iustitia, & iure q. 1. art. 3. & Alphonfus à Castro lib. 1. de lege pœnali, cap. 10.

Sed conciliari possunt hæ sententiæ; nam duobus modis fieri potest votum de re præcepta: vno modo cum intétione se obligandi, etiamsi res illa præcepta non esset; alio modo cum intentione solùm acceptandi, & testificandi obligationem, quæ antea erat. PRIORE modo loquuntur auctores posteriores, & rectè docent res etiam à Deo imperatas, propriè posse voueri si concipiuntur vt liberæ, & qui vouet intendat ad eas se obligare noua obligatione; nam qui cœlibatū Deo vouit, non minùs propriè censetur sacrilegus si fornicetur, quàm si nubat; ex quo sequitur, non fornicari esse etiam materiam voti propriè dicti, licet alioqui præceptū sit; pari ratione qui post votum paupertatis furatur, non minùs sacrilegus est, quàm si res suas, quas iã dimiserat, repetat: ex quo intelligimus non furari, quod præceptum est, posse sub votū cadere, vt res suas dimittere, quod non est præceptum, sed consilium. Vide S. Thomam in 2. 2. q. 186. art. 10. vbi admittit religiosos bis peccare si furentur, aut fornicentur, quod & contra legem communem, & contra votum proprium delinquant.

POSTERIORE modo loquuntur auctores priores, qui rectè docent, res præceptas non cadere propriè sub votum, si accipiuntur vt præceptæ, id est, si quis dum eas recipit se facturum, nihil noui promittit, sed solùm agnoscit & recipit obligationem, quam lex ipsa secum affert; qualis fuit illa

promissio Hebræorum Exod. 19. *Cuncta quæ loquimus est Dominus, faciemus.* Vbi enim non est intentio nouæ obligationis, nullam esse votum propriè dictum, constat.

SECUNDO loco prænotandum est, in Baptismo omnes Christianos promittere se legem Dei seruaturus, atq; eo tempore abrenunciare Diabolo, & pompis eius; id enim ritus Baptismi testatur, & Patres apertissimè docent, vt Tertullianus libro de corona militis. S. Cyprianus lib. 1. epist. S. Basilius libro de Spiritu sancto, cap. 27. S. Hieronymus in Apologia 1. contra Ruffinum prope finem. S. Augustinus lib. 1. de peccatorum meritis, & remission. cap. 33. S. Gregorius hom. 29. in Euangelia, & Beda lib. 3. hist. Anglorum, cap. 1.

Quæstio igitur est; An ea promissio sit solum quædam satisfactio, & acceptatio obligationis, quam lex Dei secum affert, proinde non appellanda votum, nisi fortè improprie & largo modo. An verò sit noua promissio noua obligationem includens, atq; adèd votum propriè dictum. *Manus enim Lutherus in libro de votis monasticis, & Ioan. de Lauinus lib. 4. Instit. cap. 13. §. 6. votum primarium esse docent.* promissionem illam, quam facimus in Baptismo, cuius contrarium affirmat communis sententia Theologorum, in 4 sententiarum dist. 38. Quæ sententia quoniam verissima est, his argumentis confirmari potest.

PRIMUM, vota, vt in Scripturis accipiuntur, spontanea ac voluntaria, non necessaria esse debent. Sic enim legitur Deut. 23. *Si votum soueris, non tardabis reddere, quia respicit illud Dominus; Et si moratus fueris, reputabitur tibi in peccatum; si nolueris polliceri, absq; peccato eris.* At promissio, quæ fit in Baptismo, necessaria est, neque de illa potest dici, si nolueris polliceri absque peccato eris. Omnes enim ad Baptismum suscipiendum diuina lege obligantur, neq; Baptismus sine illa promissione ab Ecclesia datur.

SECUNDO, vota paruulorum à parentibus edita, rata non sunt, nisi ab ipsis, quorum nomine facta sunt, postmodum in ætate adulta confirmantur; id enim docet S. Bernardus in epist. 1. ad Robertum, & apertissima ratio id ipsam confirmat, quia votum est lex particularis, quam sibi quisque imponit, si vult, ac proinde voluntatem propriam necessariò exigit. At promissio quæ fit in Baptismo, paruulos obligat, ita

ita vt postea, velint nolint, cogantur eam habere ratam, etiam si non per se, sed per alios eam ediderint; igitur non ex voto, sed aliunde vim habet obligatio quæ suscipitur in Baptismo.

TERTIO, si ea promissio votum esset propriè dictum, omnia Christianorum peccata essent duplicia, quia contra legem, & contra votum; omnia essent sacrilegia, quia contra voti religionem; nec minus peccaret secularis fornicando, aut furando, quàm religiosus, vt patet. At hæc omnia communi fidelium sententiæ ac iudicio repugnant, non igitur illa promissio votum est propriè dictum.

QUARTO, illa promissio quæ fit in Baptismo, si votum esset, certè aut explicitè, aut implicitè voti obligationem contineret. At non explicitè continet, nec enim fideles dum baptizantur explicitam intentionem habent, aut habere debent se obligandi, nisi quantum ex ipsis Dei legibus obligantur: quod autem nec implicitam obligationem contineat, ita probatur; si esset implicitum votum in Baptismo, aut esset ex lege Ecclesiæ annexente hoc votum Baptismo, quomodo adiunctum est votum continentis Sacramento ordinis; talis autem Ecclesiæ lex nusquam exstat: aut esset ex natura ipsa religionis Christianæ, vt quemadmodum connexa sunt vota monastica ordinibus religiosis, ita etiam annexum esset Christianæ religioni votum renunciandi Diabolo, & pompis, atq; operibus eius. Sed neq; hoc dici potest; nam religio Christiana cum sit omnibus necessaria, vincula habere debuit, diuinas leges, quæ necessariò ab omnibus seruandæ sunt: ordines vero religiosi, quia non necessitatis, sed voluntatis sunt, vincula quoq; non necessaria, sed voluntaria habent, qualia sunt omnia vota propriè dicta.

Accedat POSTREMO, quod cum non sit vlllo modo necessarium, neq; etiam admodum vtile de iis rebus, quæ sunt in præcepto vota facere, non est credibile Deum, aut Ecclesiam voluisse, vt omnes fideles ad eiusmodi vota faciendâ obligarentur. Non esse autem admodum vtile de rebus iis, ad quas ex lege obligati sumus, vota facere, nisi fortè ea vota coincident cum votis de rebus non præceptis, ex eo perspicuum est, quòd vota de rebus non præceptis ideo laudabiliter fiunt, præter alias causas, vt homo eo modo firmiter, &

stabilius perseveret in bono opere iam concepto; qui enim se liberos cernunt, facile mutant propositum bonum. Cuius igitur ad opera legis facienda satis ligati sumus ex ipsa lege, non opus est nova vincula quaerere, ne occasionem grauius peccandi nobis ipsi sine magna utilitate procuremus.

Obiectiones, quae contra fieri solent, facile solui possunt.

” PRIMA obiectio. Christiani grauius peccant, & puniuntur.

” cum non seruant legem Dei, quam Ethnici vel Iudaei. Igitur

” aliquam habent obligationem, quam illi non habent. **R**

SPONDEO; grauius peccant, & puniuntur Christiani, qui

” magis ingrati sunt, & melius nouerunt Domini voluntatem

” non autem quia habeant aliam obligationem, quia tamen

” non solum grauius peccarent, sed etiam bis peccarent.

” SECUNDA obiectio. S. AUGUSTINVS in Psal. 75. **R**

” inquit, *Et reddite Domino Deo vestro omnes communiter quae*

” *debemus seruire? credere in illum sperare ab illo vitam accipere*

” *nam, bene viuere secundum communem modum; est enim in*

” *dam modus communis omnibus, furtum non facere, adulterium*

” *non facere, non amare in uolentiam, non superbire, non homicidium*

” *occidere, non odisse fratrem, non aduersus aliquem texere per-*

” *niciam, hoc totum omnes seruire debemus.* Haec ille. **R**

SPONDEO, accipit S. Augustinus, eo loco nomine voti largo, & com-

” muni modo, ut non solum comprehendat vota proprie dicta,

” sed etiam quamlibet aliam promissionem, quamuis talis

” acceptio voti non facile in Scripturis inueniatur.

” TERTIA obiectio. Ecclesia eos, qui promiserunt in be-

” ptimo Christi legem se seruaturus, cogit ut eam seruarent.

” autem cogit Ethnicos, & Iudaeos, qui id non promiserunt;

” igitur obligatio quaedam nascitur ex promissione, quam non

” adfert secum ipsa lex, proinde illa promissio verum votum esse

” videtur. **R**ESPONDEO, cogit Ecclesia Christianos bap-

” zatos, ut seruent legem Christi, non tam ex eorum promissionem,

” quam ex eo, quod per Baptismum facti sunt membra,

” & filij Ecclesiae; omne enim membrum subiectum esse

” debet capiti, & omnis filius parenti iure

” naturae subiicitur.

